

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XIII. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Laurent. Campegio S.R.E. Cardinali
S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

volentiam tuam agnosco. Operam tuam in vrbe ita mihi paratam esse duco, vt me ammet mihi. Sed mea istic pleraque parui momenti sunt. Quod si acciderit, vt tua mihi gratia & ope sit vtendum, literis non parcam. Illud cuperem, de quo et si tu Lugduni mecum modestissime es locutus: tamen doleo vehementer, non ex mea id sententia quam primum confici: vt hominis florentissimi, ac liberalissimi, gratiam & benevolentiam tibi reconciliare. Quem hominem ego summe diligo atque colo: atque vtroque id me iure optimo facere debere: quando & illius eximia virtus spectata omnibus, & beneficia erga me complura ac preclara extiterunt. De me meisque rebus, & de publicis, nihil ego ad te scribo. Nam & quae proprie ad me ipsum pertinent, parum idonea sunt quae scribantur: & si quod publice factum est, quod sit dignum descriptione, plurimos earum rerum habituros es & narratores, & testes. Tu vt valeas, nosque, quod facis, diligas, magno spero a te peto. Carpentoracti, XII. Calend. Decembris, M. D. XXXIII.

XIII.

I. A. C. SADOLETVS EPISC. CARPENT.
Laurent. Campegio S. R. E. Cardinali S. P. D.

Nihil mihi potuit nuntiari latius, quam te ex Germanica Negatione tua, saluum & sospitem, longo intervallo, ad tuos recessus, gratumque & optatum conspectum tuum summo Pontifici, collegisque tuis omnibus atque ipsi vrbi imprimis retulisse. Non enim dubito, quin tua eximia virtus & auctoritas, in his tantarum agitationibus rerum, sepius requisita & desiderata fuerit. Quanquam seruiuit illa quidem Reipub. magnasque & maxime aegras illius partes consilio & diligentia abscis sustinuit. Sed tamen quemadmodum ea membra quae cordi propiora sunt, plures & potiores habent in conseruando corpore functiones: sic hominum hominum sapientia & grauitas, proximè principem, & in ipso capite conciliorum statuenda est: vt latius in omni parte illarum utilitas possit dimanare. Verum vt se comque res habet, labores tuos eiusmodi fuisse, vt ea, quae grauius laborabant, iamque curam omnem respicere videbantur, in commodiorem tamen statum per te deducta sint, valde & laetatur, & publicae utilitati gratulor. Atque vtinam aliquando finem eius mali aliquem videamus, cuius tanta extitit vis, vt non solum humanas, verum etiam diuinas res & rationes portuerit perire. Nec verò nunc eius tollendi atque exterminandi non adest occasio, duobus summis optimisque principibus in unum locum adductis. Qui si prudentia & facilitate perreuerint,

vt tertium hunc quoque cuius nos in regno viuimus, flagrantem studio Christianæ pietatis contra hæreticos tutandæ & protegendæ, in amicitiam & gratiam possit restituere: non metuo, quin clarius in cælo sibi monumentum seruata religionis, quam in terra deuictarum gentium sint constituturi. Sed ego forsall studio inani feror, atque ea curo quæ minus ad me pertinet. Quæ etsi in studiis & voluntatibus omnium communia sunt, in potestate tamen paucorum sunt posita. Quid ergo: nõne mihi licitum est optare, vt pauci illi qui possint, etiam uelint conuolte Reipublicæ: Quanquam vt dixi, de optima mente principum istorum dubium mihi non est. Res forsitan impeditiores sunt, & durior ac difficilior earum rectè tractandarum ratio. Recordor enim quam sæpè cum ipse quoq; interessem rebus agendis, optima hominum consilia, grauis Reip. fortuna interrupit. Sed tamen vt ex instituto hoc sermone honestius abeamus, Deum supplices precemur, vt quod humana vis nequit, ipse sua clementia & ineluctabili potentia uelit prouidere. De te autem ipso, Carpegi optime, atque humanissime, illud quidem mihi peritissimum habeo, quod tuæ est nature & bonitati imprimis consentaneum, eos qui te coluerunt semper & amaauerunt, nequaquam tuo et animo elapsos esse: neque vllam esse posse tam diuturnam obliuisciam, quæ te obliuisci veterum amicorum cogat. In quibus ego si principem locum appeto & diligendi tui, & ample atque honorificè de tua uirtute existimandi: haud sanè mirum uideri debet. Sed tamen meas esse duxi partes, redigere tibi in memoriam, me eodem animo & obseruantia erga te esse, qua semper fuerim: & simul hanc voluptatem scribendi ad te, & tecum per literas quasi colloquendi, capere properaui. Qua quoniam diu mihi carendum fuit, dici non potest, quam fuerim sæpè angore quodam animi sollicitus: cum tua in longinquis partibus commoratio, tecum hoc mihi commercium literarum adimeret. Nunc posteaquam es reuersus (quod tibi benè prospereq; ut eueniat opto) renouabo, si tibi non fuerit molestum, hoc officium scribendi: teq; interdum meis literis appellabo. Tu quod proprium est constantiæ & uirtutis tuæ, me, quem in fide tua semper habuisti, vt perpetuò tuare ac diligas, te etiam atque etiam uehementer rogo. Vale, Carpent. XII. Calend. Feb. M. D. XXXIII.

XIV.

IAC. SADOL. EPISC. CARPENT.
Hippolyto Medici S. R. E. Cardinali, S. P. D.

CVM ad me Roma scriptum esset, te viro optimo & homini prudentissimo, mihiq; vetere amicitia coniunctissimo, A. P.